

मालिकको जानकारी

जनवरी २०१३

मालिक गायत्रीमा निवास गरिरहनुभएको छ र आफ्नो दैनिक दिनचर्या पालना गरिरहनु भएकोछ । करिव सधै जसो साँझको सत्सङ्ग संचालन हुन्छ जुन कहिले काँही मालिकले संचालन गर्नुहुन्छ र अकसर उहाँ कुनै प्रशिक्षक लाई संचालन गर्न लगाउनु हुन्छ ।

जनवरी ४ मा, मालिक एउटा सिनेमा हेरी रहनुभएको थियो जुन राती ११:३० बजे सम्म चलिरहयो र उहाँ सुत्ने भावमा हुनुहुन्थ्यो । पछि सबै व्यक्तिले महशुस गरे कि उहाँ आफ्नी नातिनी, माधुरी यु.के. पुगुन भनेर प्रतिक्रिया गरिरहनुभएको थियो । राती १२:३० मा उनीसित कुरा गरेपछि उहाँ सुत्नु भयो ।

मालिकले आफ्नो ईमेल हेर्न फेरी सुरु गर्नुभएकोछ । यस्ता पनि दिनहरू छन् जब उहाँले त्यसमा दुई घन्टासम्म पनि काम गर्नुहुन्छ । उहाँले वि.वि.सी. को सिक्स्टी इयर्स इन दि वाइल्ड (Sixty years in the wild) भन्ने तीन भाग भएको डकुमेन्टरी हेरेर साचिककै आनन्दित हुनुभयो । दिउसोको खानाको समयमा पुरुष र महिलाहरू विवाह अगाडि नै साथै बस्ने, विवाह नगरेर नै वच्चा जन्माउने र पछि विवाह प्रतिको

प्रतिवद्धता पुरा गर्न नसक्ने विषयमा कुरा गरिरहनुभएको थियो । उहाँले यसलाई एउटा व्यक्तिले फलफुल किन्नु अगाडि नै खानुसित तुलना गर्नुभयो । उहाँ अब भारतमा यस्तो सामान्य हुँदै गएको सन्दर्भमा कुरा गरिरहनुभएको थियो ।

बुधवार, जनवरी ९ मा मालिकले आश्रममा गएर सत्सङ्ग संचालन गर्ने र विवाहहरू गराउने योजना गर्नुभएको थियो । तर उहाँलाई संचो नभएको कारणले ब्रदर कमलेशले सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो र विवाहहरू गराउनुभयो ।

मालिक टि.भी. सिरियल चाणक्य हेरिरहनुभएको थियो र भनिरहनुभएको थियो कि उहाँ चाणक्यको बारेमा धेरै थाहा पाउनु हुन्न तर उसको अधिकांश प्रयासहरू बदला लिने भावनाले ग्रसित भएको देखिन्छ यद्यपि उनी राजनीतिमा धेरै पोख्त थिए । मालिकले भन्नु भयो कि बदलाको भावना राख्ने दृष्टिकोण राम्रो कुरा होइन ।

जनवरी १४, पोंगल

मालिक विहान सबै तयार हुनभयो र गायत्रीको अगाडि बसिरहनुभएको थियो । उहाँले चिसो मौसम र कुहिरोको अवलोकन गर्नुभयो र टिप्पणी गर्दै भन्नु भयो यही नै समय हो जब चेन्नाईमा जाडो यामको समाप्ति हुन्छ । मालिक आश्रम पुग्नुभयो र नयाँ श्रव्यदृष्य र सूचना प्रविधिको नयाँ सुविधाको अपरफ्ट भ्रमण गर्नुभयो । उहाँले एउटा सम्वाद रेकर्ड गराउनु भयो जुन ध्यान कक्षमा सत्सङ्ग पछाडि सुनाईयो ।

मालिकले एक घन्टा दश मिनेटको लामो सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो । यो पुर्वतया चर्लुम्म डुवेको सत्र थियो कुनै पनि व्यक्तिले मालिकलाई उज्यालो भएको देख्न सक्दथियो । त्यसपछि मालिक कटेजको पूर्णनिर्माणको कार्यको निरिक्षण गर्न जानुभयो ।

आजको दिन 'गायत्रीको' पच्चासौं वर्षको दिन पनि थियो, साँझमा गायत्रीमा गणेश कुमारेशद्वारा कन्सर्ट प्रस्तुत गरिएको थियो । मालिकले सबै गीतहरूमा आनन्द मान्नुभयो र भन्नुभयो कि यो उहाँको लागि एउटा अविस्मरणीय दिन थियो । उहाँले सबै पाहुनाहरूको लागि एक निपुण स्वागतकर्ताको भूमिका पालना गर्नुभयो र सबै आमन्त्रित व्यक्तिलाई रातीको खाना खान अनुरोध गर्नुभयो सबैले खाना समाप्त नगरून्जेलसम्म पर्खिरहनु भयो ।

©Shri Ram Chandra Mission

मालिकले एउटा सिनेमा हेर्नुभयो जसको चित्रांकन अधिकांश ईस्तानबुलमा गरिएको थियो र एउटा व्यक्ति मालिकले त्यो शहरको लागि काम गरिरहेको हुनुहुन्छ भन्ने कुरा स्पष्टरूपमा अनुभव गर्न सक्दथियो । अर्को दिन एउटा परिवार ईस्तानबुलबाट आयो र उहाँलाई टर्किमा मिशनको विकासको बारेमा कुरा गर्यो । तिनीहरूले फोटोहरू लिएर आएका थिए र मालिक तिनीहरूलाई ध्यानपूर्वक लिएर हेरिरहनुभएको थियो र अघिल्लो दिन हेरेको सिनेमामा उहाँले देख्नुभएको कुरासित जोडिरहनुभएको थियो ।

त्रिची जानु भन्दा केही दिन अगाडि मालिकले अनुरोध गर्नुभयो कि कोही पनि आगन्तुकहरू गायत्रीमा नआउन ता कि भ्रमण भन्दा पहिले उहाँ आराम गर्न सक्नुहोस् । उहाँको त्रिची जाने कार्यक्रम स्थगित हुनगयो किनकी करिब दुई सय अभ्यासीहरू युरोपबाट मणपाकममा सेमिनारमा भाग लिन आईरहेका थिए जस्तो शिर्षक थियो “मालिकसित भेट गर्नु” । उहाँ आईतवार आश्रममा सत्सङ्ग संचालन गर्न जानुभयो र सोमवार फेरी से मिनार उद्घाटन गर्न जानुभयो । उहाँ मंगलवार विहानको उडानबाट ‘त्रिची’ तर्फ प्रस्थान गर्नुभयो ।

त्रिचीमा

मालिकको भ्रमणको जानकारी गराउनका साथै त्रिचीमा खुशीयालीको वातावरण छाियो । जनवरीको २१ देखि २५ सम्म त्रिची आश्रममा प्रशिक्षकहरूको सेमिनार निर्धारित गरिएको थियो । सुसज्जित आश्रम भवनले भारत तथा बाहिरका गरेर अस्सी जना सहभागिलाई स्वागत गर्यो । मालिक २२ तारिखमा त्रिची पुग्नु भयो र २३ तारिखमा सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो । उहाँले प्रशिक्षकको कामको बारेमा र कसरी सिटिङ दिने भन्ने विषयमा बोल्नुभयो । २६ तारिखको दिन सत्सङ्ग संचालन गरेपछि उहाँले भातृत्व, सामजस्यपूर्ण ढङ्गले बस्ने, ध्यानको लागि समयको जरुरीको विषयमा प्रवचन दिनुभयो ।

२७ तारिखको दिन करिब १५०० अभ्यासीहरू मालिकले संचालन गर्नुभएको सत्सङ्गमा सहभागि भए ।

©Shri Ram Chandra Mission

तन्जावरमा एउटा विशेष दिन

तन्जावरमा केन्द्रका अभ्यासीहरूले ३८.८७ एकड जग्गा प्राप्त गरे जसमध्ये १२.५७ एकड मिशनको नाममा दर्ता भयो र बाँकी अभ्यासीहरूको लागि आवासको प्लटको लागि । ध्यानको लागि अस्थायी ढाँचा, मालिकको कटेज, भान्साघर र एउटा सानो डोर्मिटरी वाथरुम र टवाइलेटहरू निर्माण गरिएकाछन् । मालिक केही समय देखि यो केन्द्रको भ्रमण गर्न ईच्छुक हुनुहुन्थ्यो तर उहाँको अस्वस्थताको कारण लागेका सीमाको कारणले सक्नुभएको थिएन ।

©Shri Ram Chandra Mission

३० जनवरीको दिन विहानको करिब ८.२० बजे तिर उहाँ त्रिचीबाट आईपुग्नु भयो र उहाँ प्रफुल्ल हुनुहुन्थ्यो ।

तन्जावर आश्रममा खुट्टा राखेकै क्षण देखि उहाँ आफ्नो वाल्यकाल देखिको घटनाहरू र आफ्ना पूर्वजहरूका परिवारहरूको बारेमा घटनाहरू स्मरण गरिरहनुभएको थियो । विहानको खाजा पछि उहाँ ध्यानकक्षमा जानुभयो र सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो जुन करिब ५० मिनेट चल्यो । ब्रदर लिंगुसमी (एक प्रख्यात चलचित्र निर्देशक) ले तमिलमा बोल्नुभयो र उहाँलाई सहज मार्गले कसरी उहाँको जीवन र चलचित्र उद्योगको तनावपूर्ण प्रकृतिमा सन्तुलन ल्याउन मद्दत गर्यो त्यस बारे बताउनु भयो ।

©Shri Ram Chandra Mission

©Shri Ram Chandra Mission

त्यसपछि, मालिकले तमिलमा बोल्नुभयो । उहाँले भन्नुभयो कि उहाँको अस्वस्थताले गर्दा हामीलाई बाबुजी महाराजबाट प्रत्येक दिन सन्देश प्राप्त गर्ने आर्शिवाद प्राप्त भयो (क्विस्पर्स फ्रम दि ब्राईटर वर्ल्ड) जसले यो पढने सबै व्यक्तिहरूलाई लाभ भएकोछ ।

मालिकले एउटा रमाईलो आश्चर्य दिनुभयो जब उहाँले आफ्नो कटेज देखि ध्यान कक्षसम्म हिंडेर जाने निर्णय गर्नुभयो र सत्सङ्ग र प्रवचन पछि आफ्नो कटेजसम्म हिंडेर फर्कनुभयो । विश्राम गर्नुको साटो उहाँ बाहिर बस्नु भयो र अभ्यासीहरूसित अर्को डेढ घन्टासम्म अन्तरकृया गर्नुभयो । पहिले पहिलेका दिन जस्तै उहाँले प्रश्नका उत्तर दिनुभयो, एउटी युवा केटीद्वारा गाईएका केही गीतहरू सुन्नु भयो र केही अभ्यासीहरूद्वारा प्रदान गरिएका उपहारहरू ग्रहण गर्नुभयो । यो सत्र यति लामो हुन गयो कि अभ्यासीहरूले उहाँलाई आराम गर्नुहुन अनुरोध गर्नुपर्छ ।

उहाँको बसाईको अवधिमा उहाँले जग्गाको नक्शाहरू हेर्नुभयो र ध्यान हलको लागि स्थान निर्धारण गर्नुभयो । दिनको २:३० बजे दिउँसोको खाना खाएर कोही अभ्यासीहरूलाई भेटेर प्रस्थान गर्नु आघि उहाँले आश्रमको जग्गा हेर्नुभयो । उहाँको भ्रमण पछि अधिकांश अभ्यासीहरूले एउटा खुशीयालीको वातावरण महशुस गरे ।

फेब्रुअरी २, २०१३, शनिवार

लालाजी महाराजको जन्मोत्सवको अवसरमा मालिक सत्सङ्ग संचालनको लागि आश्रममा आउनुभयो । उहाँले मुल प्रवेशद्वार देखि ध्यान हालसम्म उभिएका सबैलाई अभिवादन गर्नुभयो र सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो जसमा

एक हजार भन्दा बढी अभ्यासीले भाग लिएका थिए । मालिकले दुई वटा विवाह गराउनु भयो त्यसपछि एउटा नयाँ क्विस्पर्स सन्देश ब्रदर पि.आर. कृष्णले पढेर सुनाउनुभयो पछि त्यही नै रशियन तथा फ्रेन्च भाषामा पढेर सुनाईयो ।

सन्देश प्राप्त गरेको भाषाको विषयमा बोल्नु हुँदै मालिकले भन्नुभयो कुनै पनि व्यक्तिले यदि त्यस फ्रिक्वेन्सीमा आफूलाई लयबद्ध गर्न सक्थ्यो भने उसले सन्देश प्राप्त गर्न सक्दछ र त्यो हृदयको भाषा हुनेछ । सन्देशहरूले यी विशेष अवसरहरूको हाम्रा मालिकका जन्म उत्सवहरूको महत्वको बारेमा तथा अभ्यासीहरूमा पर्ने प्रभावको बारेमा जोड दिएको थिए ।

मालिकले 'सत्यको उदय' को पहिलो श्रव्य सि.डि. को विमोचन गर्नुभयो । त्यसपछि मालिक जानकी फर्ममा फर्किनुभयो ।

आफ्नो कटेजमा पुग्नु भए पछि मालिकले उक्त दिनको सत्सङ्गको बारेमा कुरा गरिरहनुभएको थियो र भन्नुभयो आजको सिटिङ्ग "अत्यन्त नै विशेष" थियो । त्यसो भनिरहदा एउटा व्यक्तिले उहाँको अनुहारको चमक देख्न सक्दथियो ।

साँझमा ब्रदर कमलेशले सबै विदेशी अभ्यासीहरूलाई ब्रदर शशांकको वाँसुरी कन्सर्टमा भाग लिन र जानकी फर्ममा रातको खानाको लागि आमन्त्रण गर्नुभयो । एक सय भन्दा बढी संख्यामा अभ्यासीहरू उपस्थित भएका थिए ।

मालिकले केहि थकान महशुस गर्नुभएको कारण आफ्नो शयन कक्ष भित्रै बस्नुभयो । नब्बे मिनेट लामो बासुरीको मोहित गर्ने धुनको प्रदश न सुन्नुभयो । कन्सर्ट पश्चात मालिकले बासुरी बाधकहरूसंग भेट गनु भयो र केहि बेर कुरा गर्नुभयो ।

मालिकको स्वास्थ्यमा साँझ तिर केही गिरावट आयो केही औषधोपचार भयो र मालिक फेरी पिडा र दुःखको बारेमा कुरा गरिरहनुभएको थियो र कसरी तिनीहरूलाई मुस्कुराएर स्वीकार गर्नु पर्दछ भनेर भन्नुभयो । उहाँले यसो भन्नु हुँदा उहाँ स्पष्टरूपमा नै पिडामा देखिनु हुन्थ्यो तथापि उहाँ मुस्कुराई रहनुभएको थियो ।

सप्ताहान्त पछि त्रिचीमा आश्रम पूर्णरूपमा नै खाली भयो । करिब चालीस रशियन अभ्यासीहरू आएका थिए, मालिकले उहाँलाई कटेजमा बोलाउनुभयो, उनीहरूलाई सिटिङ्ग दिनुभयो र उनिहरूसित केही समय विताउनु भयो ।

दुई वेग्ला वेग्लै क्षेत्रका सहभागीहरू अत्यन्त छिट्टै जोडिन पुगे जसको फलस्वरूप केही संयुक्त सांस्कृतिक योजनाहरू बने । दुवै महादेशका युवाहरूले एउटा गीत रेकर्ड गरेर मालिकलाई प्रस्तुत गरे ।

मालिक घाममा वस्नुभएको अवस्थामा चीन र टर्किबाट आएका केही अभ्यासीहरू उहाँसित बसे । जब घाम धेरै तातो भयो मालिक वरण्डामा झुलामा वस्नुभयो । उहाँ लामो समय देखि सिटिङ दिएर कुराकानी गरेर बसीरहनुभएकोले उहाँ केही थकित देखिनु हुन्थ्यो । चिकित्सकहरू उहाँलाई आराम गर्न अनुरोध गरी रहेका थिए । त्यसपछि उहाँ वाबुजीको बारेमा कुरा गर्न थाल्नुभयो । एउटा व्यक्तिले उहाँमा अचानकै उर्जा प्रवाहित भएको देख्न सक्दथियो । उहाँको वरिपरीको मानिसको लागि मालिकले कुरा गरिरहेको सुन्न पाउनु एउटा ठूलो अवसर थियो, मालिकले भन्नु भएको केही कुराहरू यहाँ टिपिएकोछ । “ईश्वरले हामीलाई उपहार र केही दुःख सँगै दिनु हुन्छ । यो उपहारलाई प्रयोग गरेर ति दुःखहरूबाट पार पाउनु हाम्रो कर्तव्य हो ।” “एउटा विकसित भएको मनको यो विशेषता हो कि यसले पहिले नै सोच्दैन । यसले वर्तमान समयमा ठीक ढङ्गले काम गर्दछ । यो शिक्षित बौद्धिक मन हो जसले अगाडि नै सोच्दछ, योजना इत्यादि बनाउँदछ ।”

साँझ तिर मालिक अत्यन्त थकित हुनुभएको थियो र पिडामा हुनुहुन्थ्यो र केही उपचार गर्नु पर्यो । रातीको खाना पछि केही युरोपबाट आएका केही अभ्यासीहरू जो फर्किन लागेका थिए, तिनीहरूलाई भेट्न मालिकले स्वीकृति दिनुभयो । तिनीहरू भित्र आए, तिनीहरू सबै जसो नै हाँसितको सानिध्यको कारणले मात्रै आँखा भरी आँसु गरिरहेका थिए । एउटी जेष्ठ महिलाले भनिन् कि उनकी नातिनीले उहाँलाई शुभकामना पठाएकै छिन् र मालिक उनको नातिनीको लागि उपहार दिनुभयो । ति महिला भावुक भएर रोईन र बाहिर निस्कईन, अरु पनि त्यसै गरेर निस्किए । मालिकबाट यस्तो प्रेम, करुणा र भद्रता केही यस्तो कुरा हो जुन हामी सबैले अनुकरण गर्न सक्नु पर्दछ ।

उहाँको स्वास्थ्यमा केही खराबी आएकोले मालिकले एक दिन पहिले नै चेन्नाई फर्किने निर्णय गर्नुभयो । मालिकले सडकबाटोबाट मंगलबार विहानको करिब ११ बजे त्रिची छाड्नुभयो र बाटोमा मिलपुरमा रोकिनु भयो ।

भिल्लुपुरम केन्द्रका अभ्यासीहरूलाई मालिकको योजनाको बारेमा जानकारी गराईएको थियो र उनिहरूले मालिकको स्वागतको लागि व्यवस्था गरेका थिए । मालिक दिनको १२:३० मा आइपुगनु भयो । उहाँले तीस मिनेट लामो सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो, अभ्यासीहरूसित अन्तरकृया गर्नुभयो र दिउँसोको खाना खानु भयो । उहाँले आश्रमको नाम ‘तपो निदी’ राख्नुभयो । मालिक चेन्नाईको लागि दिउँसोको तीन बजे प्रस्थान गर्नुभयो । चेन्नाईमा

मालिक सिधै स्वास्थ्य परीक्षणको लागि जानु भयो र उहाँको यात्रा थकाई लाग्ने खालको भएकोले छिट्टै आराम गर्न जानु भयो ।

एउटा मध्याह्नमा गायत्रीमा युरोपबाट आएका केही युवा अभ्यासीहरूसित कुरा गरिरहनुभएको थियो जो सहजमार्गमा धेरै लामो समय देखि थिए । उहाँले ति प्रत्येकलाई एउटा स्याउ दिनु भयो र भन्नुभयो वाबुजीले उहाँलाई केही दिनको लागि उपवास गर्न भन्नु भयो र त्यसपछि उहाँले एउटा स्याउ दिनुभयो । मालिक चक्कु खोजी रहनुभएको थियो । वाबुजीले उहाँलाई चक्कु किन चाहियो भनेर सोध्नुभयो । मालिकले भन्नुभयो ताकि यसलाई उहाँ वाड्न सक्नु हुनेछ । वाबुजीले उहाँलाई भन्नुभयो मलाई थाहा छ सबैलाई कसरी दिनु पर्दछ । मैले यो तिमीलाई दिएको हुँ ता कि तिमी यो खान सकौ । यसरी मालिकले यो सन्देश दिनु भयो कि उहाँले दिनु भएको यो स्याउ वाड्नको लागि होईन कि प्रत्येक व्यक्तिलाई खान दिनु भएको हो ।

रुस तथा दक्षिण अमेरिकाका अभ्यासीहरूको लागि सेमिनार

यो लगातार तेस्रो वर्ष हो कि रसियन भाषा बोल्ने अभ्यासीहरू भारत आइरहेका छन् । रुसबाट ७५० अभ्यासीहरू र दक्षिण अमेरिकाबाट १५० जना अभ्यासी मणपाक्कममा जम्मा भएका थिए ।

९ फेब्रुअरी, सेमिनारको पहिलो दिन सालिक कटेजमा यसको पूर्ण निर्माण कार्यको निरीक्षण गर्न जानुभएको थियो फलस्वरूप त्यहाँको धुलोले असर पर्यो । त्यसैले उहाँले अभ्यासीहरूलाई ध्यान हलबाट ‘डोर्म ए’ मा आउन अनुरोध गर्नुभयो र एउटा छोटो सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो र त्यस पछि क्षमा प्रार्थी हुँदै तत्कालै गायत्रीतर्फ प्रस्थान गर्नुभयो ।

सेमिनारलाई दिइएको विषय ‘प्रेम र समर्पण’ थियो सँगै सबै गतिविधि गरेपनि परिमार्जित गर्ने काम स्वतन्त्ररूपमा व्यक्तिगत स्तरमा नै भइरहेको जस्तो देखिन्छ । मालिकको प्रेमले पुरै आश्रमलाई पुरै ढाकेको थियो । अभ्यासीहरूलाई मास्टरको दृष्टिलाई पूनरावलोकन गर्न र आफ्नो जीवनलाई कसरी त्यस अर्न्तर्दृष्टिलाई आफ्नो जीवनलाई लयबद्ध गर्न विचार गर्न भनिएको थियो ।

सहभागीहरूले ब्रदरहरू कमलेश पटेल, ए.पि. दुरई, सि. राजगोपालन, पि.आर.कृष्णा, विल वेकट, समिर सिंह र एन.एस.नागराजाहरूको चाख लाग्दो र उत्साह गराउने वार्ताहरूबाट धेरै कुराहरू प्राप्त गरे । वार्ताहरू विभिन्न विषयहरू जस्तो प्रेम तथा समर्पण, ईश्वरीय सिद्धान्तहरू,

जीवनमा सेवा, सहज मार्गको भावना मेरो जीवनमा सहज मार्ग रहेका थिए । प्रत्येक मध्याह्नमा सहजकर्ताहरूले समुह सत्रहरू संचालन गरे जस्मा दिनभरी सुनेका विषयहरूमा मनन् गर्न तथा अनुभव बाँडन भनियो ।

अन्तिम दिन फेब्रुअरी १७ मा मालिकले सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो, त्यसपछि सबै सहभागीहरूलाई दिउँसोको खानामा आमन्त्रण गर्नुभयो । यो उहाँबाट एउटा अत्यन्त विशेष उपहार थियो । एउटा छोटो साँस्कृतिक कार्यक्रम मालिकलाई प्रस्तुत गरियो । यो रसियन लोक नृत्य र धेरै भाषाको मिश्रण गीत थियो । मालिकले फेरी यो भन्दै आफ्नो ज्ञान बाँड्नु भयो कि ब्रह्माण्ड एउटा अन्त्यहिन सुरुआत हो । उहाँले सबैलाई भर्खरै प्राप्त भएको क्लिस्पर्श फ्रम दि ब्राईटर वर्ल्ड पढेर प्रोत्साहित गर्नुभयो त्यसमा यो भनिएको थियो कि केही सहज मार्गका अभ्यासीहरू छन् जो तिनीहरूको जीवन कालमा नै परम लक्ष्यमा पुगिसकेका छन् । यसले यो आशा जगायो हामी प्रत्येकलाई मौका छ अवसर छ र मार्गदर्शन छ जसमा प्रेम र समर्पणको रूपमा मुख्य आध्यात्मिक गुणहरू विकसित गरेर लक्ष्यमा पुग्न सकिन्छ ।

मालिक प्रशिक्षकहरू बनाउन अत्यन्त व्यस्त भइरहनुभएको छ । सेमिनारको साथ साथै स्कलरसिप ट्रेनिङ्ग प्रोग्राम पनि संचालन भईरहेको थियो जसको परिणामस्वरूप दुई हप्तामा ३६ जना प्रशिक्षक मालिकले बनाउनु पर्यो । उहाँले प्रत्येक दिन तीन प्रशिक्षक सिटिङ्ग दिनु पर्यो र यो उहाँको स्वास्थ्यमा ठूलो बाधा थियो ।

शुक्रबार १५ फेब्रुअरी, २०१३, वसन्त पञ्चमी

विहान मालिक अत्यन्त थकित र अत्यन्त कमजोर देखिनु भएको थियो तर उहाँ समय भन्दा पहिले नै तयार हुनु भयो । उहाँले आश्रममा सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो त्यसपछि वेस्सरी पानी पर्न थाल्यो । मालिकले सबैलाई शुभ दिनको बारेमा तथा लालाजी महाराजको यस पृथ्वीमा अवतरण हुनुको उद्देश्यको बारेमा स्मरण गराउनु भयो । उहाँले भन्नुभयो कि जब सत्सङ्ग शुरु भएको थियो हामीलाई थाहा थिएन कि पानी पर्नेछ तर पानी पर्यो । पानीलाई स्वागत गरियो किनभने यस्तो अवसरमा यो शुभ कुरा हो ।

त्यसपछि मालिकले गार्डेन अफ हर्टमा ब्रदर सतविरको फ्ल्याटमा उहाँको कक्षाको उदघाटन गर्नुभयो जुन भर्खरै पूर्ण सजावट गरिएको थियो र त्यहाँ आईतबार सम्म वस्ने निर्णय गर्नुभयो । मालिक सिटिङ्ग दिन व्यस्त हुनुहुन्थ्यो । मालिकको घाँटी भासिएको थियो तर उहाँको काम कहिलै रोकिएन । आईतबारको दिन मालिकले सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो जुन एक घन्टा बीस मिनेटसम्म चल्यो । त्यसपछि उहाँ वेसमन्ट हलमा जानुभयो र दक्षिण अमेरिकाका अभ्यासी तथा स्कलरशिप ट्रेनिङ्ग प्रोग्रामका सहभागिसित विहानको खाजा खानुभयो । यद्यपि मालिक थकित हुनु हुन्थ्यो तथापि मालिकले अबै सिटिङ्ग दिनु पर्नेथियो र उहाँले आफ्नो कार्य पुरा गर्नुभयो । एक जना अभ्यासीले मालिकलाई सोधे मालिक किन तपाईं आफूलाई त्यसरी त्यति दबाव दिई रहनुभएको छ । मालिकले भन्नुभयो जब म अस्वस्थ थिएँ त्यस समयमा यो ठिकै थियो तर अब जब म ठिक छु, मैले आफ्नो कर्तव्य गर्नु पर्दछ र मेरो कर्तव्य मध्य एउटा प्रशिक्षकलाई सिटिङ्ग दिनु हो ।

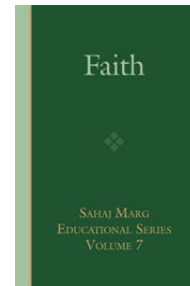
मालिकको कार्य जारी रहन्छ । यो कहिलै समाप्त हुँदैन । हामी प्रार्थना गर्दछौं कि उहाँको स्वास्थ्य राम्रो रहिरहनेछ र उहाँ सदैव जस्तै बलियो र उज्यालो रहिरहनु हुनेछ ।

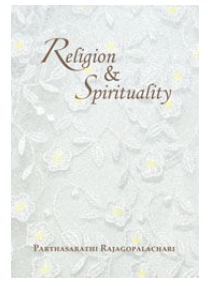
नयाँ प्रकाशनहरू

Sahaj Marg Meanderings
English

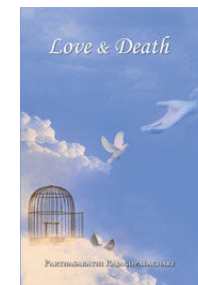
Faith
English

Religion & Spirituality
English

HeartSpeak 2006
Hindi

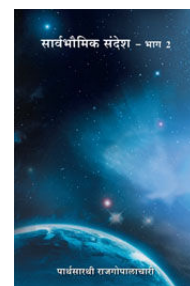
Love & Death
English

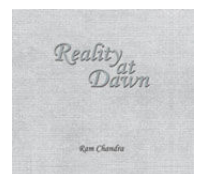
Down Memory Lane
Vol 1—Tamil

The Spider's Web
English

Messages Universal
Vol 2—Hindi

Reality at Dawn
Audio Book

बस्तीपुर सेन्टर स्थापना:

विराटनगरको कार्यक्रम सम्पन्न गरेर ब्रदर निरञ्जन, ब्रदर कृष्ण र म नोवेम्बर ३ तारिख २०१२ को विहान करिब ११ बजे तिर गाडिमा बस्तीपुर लाहान तिर सेन्टर खोल्ने लक्षका साथ लाग्यौं। त्यहाँ यति चाडै सेन्टर सेन्टर खोल्ने बारेमा सोच आउनु नै एउटा अद्भुत कुरा थियो जुन मालिकको कृपा बाहेकबाट संभव थिएन। हामी पनि त्यहा जानु अघि सेन्टर नै खुल्छ भन्नेमा सतप्रतिसत विश्वस्त नभएको अवस्था थियो।

हामी करिब साभ ४ बजे तिर बस्तीपुर लाहान पुग्यौं। हामी सिदै रामदेवजी कहाँ गयौं जो ब्रदर निरञ्जनको सानो बेला देखिको मित्र हुनुहुन्थ्यो। त्यसै दिन हामी आश्रम भनिने स्थान जहाँ ११ विगाह जग्गामा खेतिपाति हुन्थ्यो र बेला बेलामा त्यहाँ विभिन्न सत्सङ्गको कार्यक्रम पनि हुन्थ्यो। त्यहाँ गएर हामीले सानो भेलाको आयोजन गर्यौं जसमा करिब २५ जना व्यक्ति सहभागि भए र त्यस मध्ये १४ जनाले ध्यान शुरु गर्न आफ्नो नाम दर्ता गराए। भोलिको कार्यक्रमहरु मिलायौं र सम्भावित अभ्यासीहरुको नाम टिप्पौं र भोलि पल्ट मन्दिर भनिने ठाउँ र आश्रम भनिने दुवै ठाउँहरुमा अभ्यासीहरुलाई जम्मा हुन भनियो र हामी रामदेवजीको घर तिर लाग्यौं। रामदेवजी असाध्यै भलादमी व्यक्ति थिए र उनले हामी सबैलाई खुला हृदयले स्वागत गरेका थिए र हर सम्भव मद्दत गरिरहेका थिए। उनी एउटा ठुलो दुर्घटनाबाट बाचेका थिए र उपाचार पछि उहाँ शारिरिक रुपमा केहि असक्त हुनुभएको थियो र पहिले जस्तो हिड्डुल गर्न सक्नुहुन्न थियो। त्यसको वावजुद पनि उहाँ ध्यान प्रति सकारात्मक हुनुहुन्थ्यो। साथै आफ्नो अभिन्न मित्र रामदेवजीलाई ध्यानको लाभ प्राप्तहोस भन्नेमा ब्रदर निरञ्जन कटिबद्ध हुनुहुन्थ्यो।

त्यसै दिन रामदेवजी, उँहाका छोरा अरविन्द र शिवप्रसाद माइसाव सबै जनाले ध्यान शुरु गरे। त्यस दिन त्यहि खाना खाएर हामी राती करिब ११ बजे फर्कियो र सबैजना दुलिचन्द्र साडा विश्राम गृह तिर फर्क्यौं र एउटै ठुलो लामो खाटमा सफाइ ध्यान गरि सुत्थौं।

विहान करिब ३ बजे ब्रदर डा. कृष्ण धरान फर्किए, हामी आफ्नो नित्य ध्यान समाप्त गरेर ६ बजे रामदेवजीको घर पुग्यौं र तिनै जनलाई दोस्रो सिटिङ्ग दियो र उनको नातिनी पुनम जो नर्सिङ्गको विद्यार्थी थिईन, उनले पनि प्रथम सिटिङ्ग लिइन त्यस पश्चात हामी आश्रम तिर लाग्यौं।

स्थानिय रुपमा ब्रदर कुमुद रञ्जन बरालले मानिसहरुलाई खबर गर्नेठाँउ मिलाउने र आवश्यक चाजोपाजो मिलाउने जस्ता सहयोग गरिरहनु भएको थियो। दुई जना महिला ज्योति गिरी र जया बरालहरु पनि साह्रै उत्साहित र सक्रिय हुनुहुन्थ्यो।

नोवेम्बर ४ तारिख २०१२ दिन सहज मार्ग ध्यान पद्धतिसँग थप १० जना व्यक्ति जोडिन पुगे। हामी दुई प्रशिक्षक ध्यान दिन र समय मिलाउन व्यस्त भयौं। जम्मा १४ जना व्यक्ति भइसकेका थिए र मालिको कृपाले सेन्टर खोल्न न्युनतम संख्या पुगिसकेको थियो। हामीले बुधवार सम्म बस्ने र सम्पूर्ण सिटिङ्ग समाप्त गरेर बुधवारको सामुहिक ध्यान समाप्त गरेर मात्र फर्किने निधो गर्यौं।

बस्तीपुर सेन्टर खोल्ने अनुमतिमा साथ त्यहाँ भएको प्रगतिहरु हामीले ईमेल द्वारा ब्रदर भुपेन्द्रलाई जानकारी गरायौं र उहाँले जवाफमा "यस्तो उत्साहित गर्ने समाचारको लागि धन्यवाद र बस्तीपुर सेन्टर खुलेकोमा बधाई छ। म मालिकसँग बस्तीपुर सेन्टरको संबृद्धि तथा विकासको लागि प्रार्थना गर्दछु।" भनि लेख्नुभयो।

बस्तीपुरका अभ्यासीहरुसँगको सामुहिक फोटो

सिटिङ्ग दिने क्रममा अभ्यासीहरुलाई विभिन्न खालका अनुभवहरु भइरहेका थिए। फुर्सदको समयमा ध्यानको चर्चाहरु हुन्थ्यो। बस्तीपुर गाउँमा ध्यानको कारणले चहल पहल बढेको थियो। ब्रदर निरञ्जन आफु जन्मे हुर्केको ठाँउका साथि भाई ईष्ट मित्रहरुलाई ध्यानसँग जोड्न पाउदा हर्षले गदगद हुनुहुन्थ्यो। मालिकको कृपाले त्यस ठाउँको वातावरण दिव्य भएको जो कोहिले अनुभव गर्न सकिन्थ्यो।

एक दिन दिउसोको फुर्सदका समय पारेर बस्तीपुर स्कुल गइयो र त्यहाँका हेड मास्टर जो ब्रदर निरञ्जनको सँगै त्यहि विद्यालयमा अध्ययन गरेको मित्र हुनुहुन्थ्यो, उहाँसँग पनि सहज मार्ग ध्यानको बारेमा चर्चा भयो र प्राय सबै मास्टर साहेबहरुलाई पनि ध्यानको बारेमा सामान्य जानकारी दिइयो। बस्तीपुर उच्च माध्यमिक विद्यालयको पुस्तकालयलाई नेपालीमा प्रकाशित सहज मार्ग ध्यान सम्बन्धि ५ थान पुस्तक पनि ब्रदर निरञ्जनजीले प्रदान गर्नुभयो।

यहि क्रममा थप १ सहित जम्मा १५ जना नयाँ अभ्यासीहरु बनि सकेका थिए र उहाँहरुलाई ध्यान, सफाई तथा प्रार्थनाको बारेमा दुवैजना मिलेर बुझाईयो। हामी दुवैजना बाहिरको संसारबाट अलग थियौं, बस्तीपुरमा मोवाइलको सिग्नल मुस्किलले मात्र लाग्दथियो र प्राय मोवाइल बन्द हुँदा घर परिवारसँग पनि प्राय सम्पर्क हुँदैन थियो। काठमाडौँबाट हिडेको करिब ७ दिन भइसकेको थियो तर पनि हामी निश्चिन्त थियौं र मालिकका निरन्तर सम्भनामा थियौं र अचम्मका अनुभवहरु संगाल्ने अवसर प्राप्त गर्यौं।

ध्यानको लागि आश्रम भनिने ठाउँमा आवश्यक व्यवस्था मिल्ने भयो र एउटा करिब २० देखि २५ जना अट्ने कोठा उपलब्ध भयो। लालाजी महाराज, बाबुजी महाराज र मालिकको फोटोले कोठामा दिव्यता छाएको थियो। नयाँ अभ्यासीहरुलाई पहिलो बुधवार को सत्सङ्गमा सामेल गराएर र त्यस मध्येका सक्रिय व्यक्तिलाई प्रत्येक शनिवार अभ्यासीहरुलाई जम्मा गराइ ध्यानमा संलग्न गराउने जिम्मा दिएर हामी हेटौँडा हुँदै काठमाण्डौँ फर्कियो।

त्यस पछि बस्तीपुरका अभ्यासीले देखाएको उत्साह पनि उल्लेख गर्न लायक छ, विना प्रशिक्षक त्यहाँ आज सम्म नियमित सत्सङ्ग भइरहेको छ। करिब ४ महिना पश्चात मार्च १ तारिख मात्र त्यहा फेरि प्रशिक्षक पठाउन सम्भव भयो। ब्रदर प्रशिक्षक देवकि नन्दनजी त्यहाँ जानु भयो र थप ६ जना व्यक्तिहरुलाई अभ्यासी बनाउनु भयो। हाल सम्ममा जम्मा बस्तीपुरका २० जना व्यक्तिहरु सहज मार्ग अभ्यासी भइसके र त्यस मध्येका ३ जना अभ्यासहरु आफ्नो मालिकको दर्शन गर्न मार्च १६ तारिख मणपाक्कम आश्रम पुग्दैछन्।

अलवर आश्रम राजस्थान

प्रकाशको केन्द्र

“तपाईंले आफ्नो व्यवहार मालिकको व्यवहार अनुरूप ढाल्न कोशिस गर्नु पर्दछ । यदि उहाँ विनम्र हुनुहुन्छ भने तपाईंले विनम्र हुने कोशिस गर्नु पर्दछ र यस्तो बानी गरियो भने यो विनम्रता हुनेछ । तपाईं आफ्नो चरित्र परिवर्तन गर्न सक्षम हुनु हुनेछ उक्त व्यक्तिको अनुकरण गरेर जसलाई यति प्रशंसा गर्ने गर्नु हुन्छ र यति धेरै माया गर्ने दावी गर्नुहुन्छ ।”

पि. राजगोपालाचारी, ४ मई, १९९० प्रशिक्षक सेमिनार, सरिस्का

अलवर आश्रम

राजस्थानको अलवर, सिंहद्वार (सिंह द्वार) रमणिय अरावलि पर्वतमा अवस्थित छ । यो दिल्लीको १६० कि.मि. दक्षिणमा र जयपुरको १५० कि.मी. उत्तरमा अवस्थित छ । अलवर आफ्नो आध्यात्मिक विरासतको सम्पदाको लागि परिचित छ । अलवर केन्द्र सन् १९८९ मा अस्तित्वमा आयो जब ब्रदर गोकुल गोस्वामीको यहाँ स्थानान्तरणभयो । त्यसपछि ब्रदर जे.पि. दुवे र उहाँकी पत्नी अभ्यासी वन्नुभयो । ब्रदर दुवेको निवासमा केही वर्षसम्म सत्सङ्ग भईरहयो । सन् १९९६, अक्टोबरमा ब्रदर देवेलाई प्रशिक्षक बनाईयो । जब अभ्यासीहरूको संख्या बढ्न शुरु भयो, आईतवारको सत्सङ्ग एउटा विद्यालयमा सारियो ।

यो आश्रम राजस्थान राज्य राजमार्गमा अम्बेडकर नगर भन्ने पूर्ण विकसित आवासिय कोलोनीमा अवस्थित छ । यो सहरको पूर्व पट्टि रेल्वे स्टेशनबाट ०.४ कि.मि. र बस स्टपबाट ०.६ कि.मि. पर पर्दछ ।

मालिकले पहिलो पटक अलवरको भ्रमण सन् १९९० मई ३ देखि ५ सम्म सरिस्का प्यालेस होटेलमा संचालन गरिएको पहिलो अन्तराष्ट्रिय प्रशिक्षक सेमिनारमा भागलिन आँउदा गर्नुभएको थियो । दोस्रो अवसर त्यो थियो जब एउटा राज्य स्तरिय कार्यक्रम सन् १९९९, अक्टोबर १९ देखि २० सम्म आयोजना गरिएको थियो । उहाँको भ्रमणले केन्द्रको विकास भयो र अब अलवरमा करिब ३०० नियमित अभ्यासीहरू छन ।

राज्य सरकारद्वारा U.I.T. को माध्यमद्वारा २०५१ वर्ग मिटर जग्गा ९९ वर्षको भोगाधिकारको रूपमा प्रदान गरिएको छ । भोगाधिकारको सम्भौता सन् २००७ मा नवम्बर १ मा ब्रदर उमा शंकर, सचिव, एस.आर.सि.एम.द्वारा भएको थियो ।

सन् २०१० जनवरी २८ मा मालिकले उद्घाटनको शिलालेख उद्घाटन गर्नुभयो र उद्घाटनमा भाग लिन आएका ५०० अभ्यासीहरूको लागि सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो । त्यसपछि अहिलेसम्म धेरै उत्सवहरू प्रेम र भक्तिका साथ यस केन्द्रमा आयोजना भएका छन् जसमा अलवरका अभ्यासीहरू मात्रै होईन तर, राजगढ, खैरथाल, कोटपुतली, बन्दीकुई, महवा, पिल्वा जस्ता केन्द्रका अभ्यासीहरूले पनि भाग लिएका छन् ।

अहिलेसम्म चारै तिर पर्खाल निर्माण गरिएको छ र एउटा २६'X७६' को कक्ष ध्यान कक्षको रूपमा प्रयोग गर्ने गरिएको छ, ध्यान कक्षसँगै मालिकको कार्यालय, भान्साघर, पालेघर, चर्पी र स्नान घर बनाईएको छ र २ एच. पी. शक्तिको पम्प जडान गरिसकिएको छ । आश्रम भवनको अगाडिको विकसित गरिएको लन र फूल फूलने विरुवा र रूखहरूको कारणले उक्त स्थान रमणिय देखिन्छ । ५०'X७०' को एउटा ध्यान कक्ष भविष्यमा बनाउने योजना गरिएकोछ ।

To download or subscribe to this newsletter, please visit <http://www.sahajmarg.org/newsletter/india> For feedback, suggestions and news articles please send email to in.newsletter@srcm.org

© 2013 Shri Ram Chandra Mission ("SRCM"). All rights reserved. "Shri Ram Chandra Mission", "Sahaj Marg", "SRCM", "Constant Remembrance" and the Mission's Emblem are registered Trademarks of Shri Ram Chandra Mission. This Newsletter is intended exclusively for the members of SRCM. The views expressed in the various articles are provided by various volunteers and are not necessarily those of SRCM.